Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young

i det gamle Tabernakel i Store Saltsøstad den 3die Novbr. 1867.

(Fra „Deseret News."

I Begyndelsen af mine Bemærkninger vil jeg optage et Punkt, om hvilket der er blevet talt en heel Deel baade fra Prædikestolen og i Kakkelovnskrogen. Det er nemlig med Hensyn til Herrens Aand, der tilkjendegiver Guds Villie for hans Børn. Det er upaatvivleligt, at den, som lever overeensstemmende med de Aabenbaringer, som ere blevne givne til Guds Folk, har Herrens Aand til at veilede sig angaaende Udførelsen af sine Pligter baade i timelig og aandelig Henseende. Jeg er imidlertid overtydet om, at vi med Hensyn til dette Punkt ikke leve saaledes, som vi burde. Hvis dette er sandt, er det nødvendigt, at vi tjene Gud ved at vise en større Nidkjærhed for at leve efter vor Religion og ved en fuldkommen Retskaffenhed og Oprigtighed imod hverandre indbyrdes, paadet vi ikke skulde blive ligegyldige i Udførelsen af vore Pligter, men trofaste mod Gud og Sandheden. Er det Folk, der kaldes Sidste-Dages Hellige, retfærdiggjort for ham i enhver Henseende, hvis det ikke i alle Dele lever efter Guds Søns Evangelium? Nei, visselig ikke. Dersom vi ikke stedse øve Tro paa den Herre Jesum Christum ved at holde hans Befalinger og bevare hans Aand, hvorledes kunne vi da forstaae for os selv, naar Herren taler til os formedelst sine Tjenere, som han har stillet til at lede os? En af Brødrene bemærkede her i Morges, at han aldrig prøvede paa at udføre nogen Pligt, der krævedes af ham, medmindre Aanden forud vidnede for ham, at han vilde være retfærdiggjort ved at udføre den. Nu, lad mig spørge: Hvor Mange er der vel iblandt Eder, som formedelst Aandens Vidnesbyrd vide, at Herren har tilhviskt sine Tjenere angaaende Nødvendigheden af, at hans Folk holder Viisdomsordet? Nogle iagttage det og sige, at det er ret at gjøre det, fordi deres Præsident siger det, men hvor Mange have vel erholdt et saadant Vidnesbyrd

for sig selv om, at det er Guds Villie? Atter, hvor Mange gives der, som formedelst Aabenbarelsens Aand vide, at det er deres Pligt at bidrage af de Midler, som Herren har givet dem, til at hjemsamle de fattige Sidste-Dages Hellige fra Europa? Mange have rimeligviis modtaget Aandens Vidnesbyrd om, at det er deres Pligt, men Halvparten af Samfundet er maaskee ikke kommet til en saadan Overbeviisning. Er det nu deres Pligt, der ikke have levet saaledes, at de kunne være i Besiddelse af Aabenbarelsens Aand, ligesom Andre ere, at udføre den samme Kjærligheds- og Veldædighedsgjerning som de, der formedelst Aandens Veiledning have faaet et Vidnesbyrd for sig selv om at det er ret? Vi troe, det er. Jeg erindrer, at da de Aabenbaringer, som Herren havde givet sin Tjener Joseph, vare blevne skrevne og kom ud iblandt de Hellige, pleiede der ikke at være een af halvtreds iblandt Kirkens Medlemmer, som kunde sige, at han formedelst den Herres Jesu Christi Veiledning vidste, at de vare fra Herren, men de maatte bede og øve Tro for at kunne annamme dem, og i enkelte Tilfælde faldt Nogle fra paa Grund af de Aabenbaringer, som vare blevne givne. Dette var saaledes Tilfældet, dengang Synet blev givet ved Joseph Smith og Sidney Rigdon.

Dengang var der ikke saa mange Medlemmer i hele Kirken, som der nu er i denne Forsamling. Mange forsagede Troen, da Herren aabenbarede for Joseph Smith og Sidney Rigdon, ligesom han havde gjort før de gamle Apostler, at Alle vilde blive frelste, med Undtagelse af dem, der have syndet til Døden, om hvilken Synd Apostelen Johannes siger: „For den siger jeg ikke, at I skulle bede.“ Jeg bad og overveiede dette Lærdomspunkt for mig selv, og det Samme gjorde Andre. Jeg kom til den Overbeviisning, at naarsomhelst Joseph fik en Aabenbaring angaaende en eller anden Pligt, som de Hellige havde at udføre, var det deres Privilegium at tage fat med al deres Magt enten i Fællesskab eller hver for sig. Jeg ventede ikke indtil Aandens Vidnesbyrd kom til mig, da jeg troede, at Propheten vidste Mere end jeg, at Herren talede gjennem ham, og at han kunde gjøre, som han fandt for godt med at tale til mig. Dette er et vigtigt Punkt, og jeg vil sige Eder, hvad der er ret, og hvad der er de Sidste-Dages Helliges Pligt: Hvis de ikke ved uomstødelige Beviser kunne godtgjøre, at det ikke er Herrens Ord, som tales gjennem Præsidenten, have de ingen Ret til at tøve et Øieblik med at udføre de Pligter, der udkræves af dem. Dette er Maaden, hvorpaa jeg opfatter Aabenbaring. Det er et Privilegium, som tilkommer de Sidste-Dages Hellige, at kjende og forstaae Guds Villie angaaende dem selv, ja endog den ugudelige Verden har Ret dertil. Herrens Aand bærer Vidnesbyrd for alle Mennesker i Forhold til den Tro, Oprigtighed og Ydmyghed, der findes saavel hos Tilhørerne som hos den, der taler. Aandens Vidnesbyrd hos dem beroer for en stor Deel herpaa. Det er imidlertid vanskeligt for Menneskene at forstaae dette. Den Kundskab, vi ere i Besiddelse af, er fra vor Fader og Gud. Spiren til enhver Egenskab, som findes hos ham, er nedlagt hos hans Børn, og det er deres Pligt at uddanne og udvikle disse Egenskaber. Derfor er det følgelig af den yderste Vigtighed, at vi nøie iagttage enhver Befaling, der gives os fra Himmelen, paadet vi desto bedre kunde lære at kjende Guds Villie med Hensyn til os og vore Pligter. Hvis vi leve saaledes, at vi kunne være i Besiddelse af Aabenbarelsens Aand, ville vi kunne kjende os selv og dem, vi præsidere over.

Dersom de Hellige altid vilde være beredte og bedebonne til at annamme Herrens Ord, kan det blive dem givet. En Ældste kan fremsætte Sandheden philosophisk, og Herren kan tænde Christi Lys hos dem, der høre ham, saa at de see, forstaae og føle sig overbeviiste om, at det er ret, hvad han taler, og alligevel kan en saadan Ældste selv være blottet for Aabenbarelsens Aand. Derimod kan en Mand prædike for Tilhørere, hvis Øren ere tillukkede og hvis Hjerter ere forhærdede, saa at de ere uimodtagelige for al Overbeviisning og ville ikke troe Evangeliet, og dog kan den, som bærer Vidnesbyrd for dem, være fuld af Guds Kraft. Vi ville for Exempel antage, at der var En eller Anden, som vilde erklære, at han ikke kunde udføre denne eller hiin Pligt, undtagen han fik et Vidnesbyrd for sig selv om, at Herren virkelig krævede, at han skulde udføre den. Af hvilken Grund kan en Saadan have nogen Ret til at nære Tvivl om Noget, som Guds bemyndigede Tjenere paa Jorden kræver i Herrens Navn. Har han virkelig en saadan Ret? Nei, vissfelig ikke. Han er ikke paa nogen Maade berettiget til at afgjøre, om det, der kræves af ham, er ret eller urigtigt, eller til at gjøre Indvendinger mod det, som Herren fordrer gjennem sine Tjenere. Det er hans Pligt at adlyde, enten Herrens Aand giver ham noget Vidnesbyrd desangaaende eller ikke. Naar der fordres, at der skal hentes saa og saa mange Læs Klippeblokke til Templet, bør da Enhver vente, indtil han faaer en Aabenbaring for sig selv med Hensyn til, om det er ret, at han gjør det eller ikke? Eller er det ret, at Alle anerkjende det som et Kald fra Herren og derfor øieblikkelig og med Beredvillighed adlyde Opfordringen? Da vi anmodede Brødrene om at bygge det nye Tabernakel, ventede de da paa at faae en Aabenbaring for sig selv, førend de begyndte paa Arbeidet? Nei, men naar de, medens de vare iførd med dette Foretagende, knælede ned for at bede til Herren, var hans Aand hos dem og vidnede for dem samt retfærdiggjorde deres Handlemaade, og saaledes vil det være med Alt, hvad der kræves af de Hellige, hvis de udføre det med Tro til Gud. Vor elskelige Broder talte ikke saaledes, som han meente. Det var ligefrem hans Mening, at naarsomhelst der fordres Noget af dette Folk, har Enhver Ret til at faae et Vidnesbyrd for sig selv om, at det er fra Gud. Dette er, hvad jeg mener, og det Samme meente min Broder, som talte imorges.

Jeg ønsker nu at sige nogle faa Ord til Biskopperne. Det er en almindelig Talemaade, at „saaledes som det er med Præsten, saaledes er det ogsaa med hans Menighed.“ Jeg vil forandre dette Udtryk lidt, og sige, at som vore Biskopper ere, ere ogsaa de Hellige. Vi have talt meget til dem med Hensyn til at oplægge Forraad, saa at det kunde vare nogle Aar for dem. Dette er vor Pligt nu, og har været det i flere Aar. Hvor mange af vore Biskopper have oplagt Forraad for eet, to eller syv Aar. Der gives maaskee nogle faa Biskopper, som have opbevaret deres Kornvarer, saa at de have det Nødvendige til deres Familier for et Aars Tid, men Majoriteten iblandt dem har derimod ikke gjort det. De Hellige see hen til deres Biskoppers Exempel, eller skulde idetmindste gjøre det. Enhver Biskop skulde vise et følgeværdigt Exempel for dem, han er sat til at præsidere over. Hvis Biskoppen i et Distrikt opbevarer Hvede, saa at han har Tilstrækkeligt til sin Familie for eet, to eller syv Aar, eller han oplægger saa Meget, som han muligviis kan, vilde ogsaa hans Naboer rundt omkring ham gjøre det Samme; de vilde ligesom han see at aae Kornbinger istand og

prøve paa at faae dem fyldte. Jeg behøver imidlertid ikke at tale meget herom. I kunne maaskee ville spørge, om jeg har oplagt nogen Hvede. Ja, det har jeg gjort hele Tiden. Jeg har tildeels selv forsynet Tiendecontoiret her med det Meel, der er blevet uddeelt som Betaling til dem, der have arbeidet paa det nye Tabernakel, og jeg agter fremdeles at gjøre det. Jeg har saa Mange at føde, at det ikke kan ventes, at jeg kan sammenspare Meget, men jeg har dog Nok til min Familie for flere Aar.

Jeg ønsker nu at tale lidt om det, som blev sagt i Eftermiddag med Hensyn til dette Folks Oplysning. Jeg tænker ofte paa denne Sag. Vore Fjender sige, at de Sidste-Dages Hellige ere et uvidende Folk. Jeg vil spørge, om noget Land i hele Christenheden kan opvise en Nation, der, naar man tager Omstændighederne i Betragtning, er bedre oplyst i de forskjellige Videnskabsgrene end de Hellige, som et Folk betragtet. Mange af dem ere blevne bragte ud fra Fattigdom og ere blevne satte i gunstige Omstændigheder her imellem disse Bjerge, hvor de ere blevne lærte at erhverve sig deres Ophold og at ernære sig paa en hæderlig Maade. Hvor Meget forstaae I, der leve ude iblandt Nationerne? Kunne I gjøre et Oxeskaft? „Ja," og vi kunne det Samme, og vi kunne ogsaa smede en Oxe og sætte paa det; ligeledes forstaae vi at bruge den. Kunne vi forfærdige en Plov? Ja, og vi kunne bruge den ligesaa godt som noget andet Folk paa hele Jorden. Vi kunne selv forfærdige alle vore Agerdyrkningsredskaber og forstaae at bruge dem. Vi kunne forfærdige en Dampmaskine og vide, hvortil og hvorledes vi skulle anvende den. Vi kunne lede Lynilden og bruge den til vor Tjeneste, efterat Franklin har viist os, hvorledes det kan skee, og Nutidens Naturkyndige ere ligesaa afhængige af hans Opdagelser, som vi ere. Vi kjende alle de Forbedringer, der ere gjorte i Kunster og Videnskaber, og vi forstaae at benytte dem til vor Fordeel. Vi kunne lave Sko og Støvler til Arbeideren paa Marken og til den fine Dame i sin Storstue, og vi forstaae at tilberede Læderet dertil ligesaa godt som Andre. Vi kunne læse Bibelen og forstaae den, og vore Sproggrandskere kunne udgive Ordbøger. Hvori ere vi saa mere uvidende end Andre? Vi have duelige Haandværkere, gode Philosopher, gode Astronomer, gode Mathematikere, duelige Architekter, gode Theologer, gode Historikere, gode Talere og flinke Skolelærere, og vi kunne bede en god Bøn samt holde en god Prædiken. Vi kunne forfærdige Tøier og sye Klæder deraf; vi kunne ernære os selv — vi forstaae at beskytte os, og vi bede ikke Nogen uden Gud, vor himmelske Fader, om at hjælpe os. Hvori ere vi da saa uvidende, som Nogle ville have os til at være? Vi kunne bygge Huse og selv forfærdige vore Møbler; vi kunne anlægge Frugt- og Urtehaver samt forstaae at plante Viingaarde. Vi forstaae at dyrke alle Slags Planter, Frugter og Kornarter, som kunne trives under denne Bredegrad. Hvori bestaaer altsaa vor Uvidenhed?

Vi ere maaskee ikke saa flinke til at bruge en Masse smukke, intetsigende Talemaader, som Mange iblandt de ærværdige Kirkelærere ude iblandt Nationerne. De tale en heel Deel om det nye Jerusalem og dets med Guld brolagte Gader — samt om at komme i Guds Nærværelse for at synge Psalmer gjennem al Evighed, men naar Nogen indtrængende spørger dem, hvor vi skulle gaae hen, naar vi forlade denne Jord, kunne de ikke sige det. Hvis I ville spørge dem, hvad vi skulle beskjæftige os med i den tilkommende Verden, efterat vi have fuldendt dette Jordliv, ville de vise, at de ere i et

ligesaa stort Mørke i denne Henseende. I kunne spørge dem, hvor Gud er, og de vide det ikke. De sige, at han er i Himmelen, men hvor er denne Himmel? De vide det ikke. Om I spørge dem, hvorledes han seer ud, vide de heller ikke dette. Nogle gaae saavidt, at de sige, at han boer udenfor Grændserne af Tid og Rum, hvor han sidder paa en immateriel Throne, eftersom han selv er et Væsen uden nogen legemlig Skikkelse. Den religiøse Verden har mangfoldige Meninger med Hensyn til Gud og hans Opholdssted. Vi kunne belære Verden angaaende disse Punkter. Hvori ere vi saa uvidende? Vi kunne Geographi og Historie og ere bekjendte med Nationernes Love, Skikke og Sædvaner. Vore Astronomer beskrive Himmelens Geographi for os, og maaler Afstanden mellem Jorden og Solen samt Maanen og Planeterne. Vi have saa megen Oplysning, at vi kunne anstille Betragtninger over alle disse Guds Værker, og formedelst Aabenbaring have vi en tilforladelig Kundskab om Himmelens Undere. Hvori ere vi nu mere uvidende end andre Mennesker? Er det, fordi vi troe Bibelen, der siger, at vi ere skabte i Guds Billede, at han har Øren til at høre vore Bønner, Øine til at see sine Hænders Værk, en udrakt Arm til at forsvare sit Folk, og at han vil vise den for at tugte Jordens ugudelige Naner? Hvori bestaaer altsaa vor Uvidenhed? Vi kjende Lovene for det huuslige Liv og det borgerlige Samfund; vi kunne opføre os som Mennesker med sund Forstand og som det sømmer sig for et dannet Folk og Christne; vi kjende Naturvidenskaberne og Lægekunsten samt ere vel vidende om Tomheden i Verdens Philosophi. Hvis det, vi ere ifærd med, er et Beviis paa, at vi ere uvidende, saa lader os fremdeles vedblive at være det og skride fremad paa den Bane, der leder os til den sande og fuldkomne Kundskab, som Verden kalder Uvidenhed.

Lad mig sige Eder, at det er en bydende Pligt for os at yde Noget af vore timelige Midler for at hjælpe vore fattige Brødre og Søstre i de gamle Lande hid til vort Hjem. Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star“)

De syv Propheter af Jakobs Huus.

Gjennem hele Guds Riges Historie findes kun meget faa Exempler paa, at en Prophet har havt den Lykke, at hans Præstedommes Nøgler ere forblevne i hans Familie gjennem flere paafølgende Generationer, men i de fleste Tilfælde, der næsten kunne betragtes som en staaende Regel, see vi, at Faderens Myndighed er bleven overdragen til en Anden istedetfor til hans Søn, hvilket vi ogsaa finde et Exempel paa med Joseph Smith, den sidste Uddelings store Prophet. Dette er ikke skeet, fordi alle disse store Mænds Sønner have været ugudelige, ligesom en Hophni og Phinehas, men fordi Herren uddeler sine Gaver til hvem han vil, og

fordi han kalder Mænd til sine Tjenere efter sin egen vise Raadslutning, hvilken vi stakkels Dødelige ikke kunne fatte i denne vor Tilværelse.

Hvor Meget der end er bleven sagt til Propheten Jakobs Roes, er der dog ikke Noget, som overtræffes af det Minde hans Søn har sat over ham; det overgaaer det skjønneste Mausoleum, som nogensinde er blevet opreist over nogen Konge paa hele Jorden: „Jeg veed, at min Fader var en retskaffen Mand, thi han oplærte mig i sit Sprog, ligesom ogsaa i Herrens Tugt og Formaning.“ Med dette Vidnesbyrd begynder hans Søn Enos sin Optegnelse, og foruden at han derved giver et skjønt Exempel paa sin sønlige Taknemmelighed, viser han ogsaa, at han satte Priis paa en god Opdragelse, hvilken for ham allerede i og for sig selv var et tilstrækkeligt Beviis paa, at hans Fader var en retskaffen Mand. Maatte enhver Søn i Israel kunne aflægge et lignende Vidnesbyrd ved sin Faders Grav, som det Enos aflagde om Jakob.

Omendskjøndt han var en Prophets Søn og Eftertræder — omendskjøndt han var bleven opdragen i Herrens Frygt og uden Tvivl for længe siden havde adlydt alle Evangeliets Fordringer, søgte han dog formedelst alvorlig og ydmyg Bøn at staae i det Forhold til sin Skaber, uden hvilket ingen Dødelig med Tryghed kan skride fremad paa Livets Bane og opfylde sin Bestemmelse her paa Jorden. Han er den Første, som i sine Optegnelser forud har skrevet om Nephiternes fuldkomne Udryddelse, og endelig om Pladernes Fremkomst som et Vidnesbyrd for tilkommende Slægter.

De Optegnelser, som vi have efter Joram, Omni, Amarom, Chemish og Abinadom, give os uagtet deres Kortfattethed et tydeligt Begreb om de Uroligheder, der fandt Sted mellem Nephiterne og deres Fjender. Ligeledes underrette de os om, at mange Propheter iblandt Folket bestræbte sig for at bevare det i Gudsfrygt og formanede det alvorligt og indtrængende til at holde hans Bud.

Men Amalecki, Abinadoms Søn, er imidlertid lidt udførligere i sine Skrifter, ihvorvel han ved samme viser, at den brændende Nidkjærhed, som havde besjælet Nephi, Jakob og Enos, var aftagen hos ham; dog have vi ham at takke for Beretningen om en stor Forandring, der i hans Tid fandt Sted med den Deel iblandt Nephiterne, som ønskede at blive ledet af Præstedømmet. Det synes, at en vis Prophet iblandt dem, ved Navn Mosiah, ifølge en Aabenbaring flygtede tilligemed Alle, der ønskede at adlyde Guds Røst. De traf paa et andet Folk, som ogsaa udledede dets Herkomst fra Forfædre, der havde forladt Jerusalem paa samme Tid som Lehi og hans Reisefæller, og vare blevne ledede paa en lignende Maade som de, samt havde nedsat sig paa et Sted paa det vestlige Continent, hvilket de kaldte Zarahemla.

Da Mosiah af disse to nu forenede Nationer var bleven valgt til deres fælles Konge, lod han dem ikke alene blive underviste i hans eget Sprog og optegnede deres Historie, der hidindtil blot var opbevaret ved mundtlige Sagn, men formedelst Guds Kraft oversatte han ogsaa Indskriften paa en stor Steen. Denne Indskrift indeholdt en Beretning om en vis Coriantumr, som i nogen Tid havde levet iblandt Zarahemlas Folk og var den Sidstlevende af en tredie Nation, hvis Forfædre vare emigerede til Amerika efter Ødelæggelsen af Babylons Taarn. Det synes, at Lamaniterne snart maatte være komne paa Spor efter deres Arvefjender, thi vi see dem atter i Kamp med Nephiterne i deres nye Hjem, omendskjøndt de kun havde ringe Held med sig.

Det har altid været og vil stedse blive Tilfældet, at misfornøiede og ærgjerrige Aander ikke vilde lade sig lede, men ønske at handle paa deres eget Ansvar tvertimod Herrens Villie og hans Tjeneres Raad. Saaledes finde vi henimod Slutningen af Amalecki's Optegnelse, at Expeditioner to forskjellige Gange begave sig paa Veien mod Nord til deres forrige Hjem, men Enden blev i begge Tilfælde som sædvanlig.

Henimod sit Livs Aften overleverede Amalecki Tavlerne til Kong Benjamin, og det Lys, som havde straalet i Jakobs Familie, men hvilket igjennem de sidste Slægtled bestandig var blevet mattere og mattere, opklaredes endnu engang, men udslukkedes for evigt, da Amalecki, den sidste af de syv Propheter af Jakobs Huus, gik bort fra denne Skueplads.

Ammons Expedition.

Efterat Kong Benjamin havde trukket sig tilbage fra Thronen og sit Embede som Overpræst, levede han endnu i tre Aar, og havde den Glæde at see sin ædle Søn Mosiah den Anden betræde den samme Vei, som han selv havde fulgt i en saa lang Tid, og der siges endog, at den unge Konge dyrkede Jorden med sine egne Hænder — deels for ikke at være sit Folk til Byrde og deels for at vise et følgeværdigt Exempel for Andre.

At Folket i Zarahemla imidlertid ikke havde forglemt dem, som i Amalecki's sidste Dage vare dragne ud for at opsøge deres forrige Hjem, og at endog nogle uvisse Rygter om at de fremdeles skulde være ilive, havde naaet deres Stad, fremgaaer deraf, at Mosiah den Anden gav sit Samtykke til at der affendtes en Afdeling paa sexten Mand under Anførsel af en vis Ammon, en af Zaralemlas Efterkommere. Navnet Zarahemla synes dog ikke at have været noget Menneskenavn, men har sandsynligviis kun været en Titel, der har været tillagt Høvdingen, saaledes som vi kunne see, det var Skik og Brug iblandt Lamaniterne, der for Exempel kaldte deres Høvdinger Laman, eller iblandt Ægypterne, som kaldte deres Konger Pharao. Mosiah den Andens Optegnelse indeholder en Beretning om, hvorledes hiin Afdeling naaede en Høi Nord for Landet Shilom, fra hvilket Sted Ammon med kun nogle faa Andre begav sig ned paa Sletterne for at recognoscere.

Den Klage, som man undertiden hører, fordi Mormons Bog ikke er udførligere med Hensyn til den geographiske Beskrivelse over de Lande, hvor de forskjellige Begivenheder have fundet Sted, saa at man i vore Dage lettere kunde gjenkjende dem, er vel ikke ganske ugrundet, men naar vi tage i Betragtning, at det ikke har været Forfatternes Hensigt at overrække Efterslægten en fuldstændig Historie efter Nutidens Fordringer, og vi tillige komme ihu, at ogsaa Bibelen paa mange Steder er ufuldkommen i topographisk og etymologisk Henseende, kunne vi ikke indsee, at der er nogen Rimelighed i at fremstille dette som et Beviis imod Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, saaledes som flere af dens Modstandere have forsøgt at gjøre.

Den beklagelige Tilstand, i hvilken Ammon traf dem, der vare dragne ud for at opsøge deres Forfædres Land, og blandt hvilke ogsaa en af Amalecki's Brø-

dre befandt sig, er et nyt Beviis paa, hvor daarlige de Beregninger ere, som Menneskene gjøre, naar de afvige fra den Hellig-Aands Veiledning, og den Omstændighed, at Høvdingen i Shilom, Limhi, kastede Ammon og hans Reisefæller i Fængsel samt satte dem i Lænker, blot fordi han traf dem udenfor hans Stad og desaarsag antog dem for Speidere fra hans Fjende Noah, medens han selv var ude paa en Recognoscerings-Expedition, giver os et klart Begreb om den Mistroisthed og det Anarki, som herskede iblandt disse Mennesker. Den Glæde, de lagde for Dagen, da de opdagede deres Feiltagelse og fandt Venner, som de saalænge havde længedes efter, viser noksom, at de bittert maae have angret, at de havde forladt deres Forfædres Land.

Limhis Tale til sine Undersaatter viser os imidlertid, at de havde bevaret et svagt Glimt af Evangeliets Lys iblandt sig, og at Herren i sin Barmhjertighed endog havde givet dem en Prophet for at see, om den Green, der selv havde skilt sig fra Træet, kunde trives for sig selv og blomstre, men denne Guds Tjener maatte dele den samme Skjæbne, som alle Sandhedens Forkyndere baade før og efter ham, og vi ville snart faae at see, at der ikke var andet Haab for dem, end atter at forenes med den gamle Stamme.

Ifølge deres Forfædres Sædvaner optegnede de paa Tavler, der nærmere ville blive omtalte i næste Afhandling, det, som havde tildraget sig under deres Ophold i Ørkenen, og de havde tillige fundet en Deel særdeles interessante Oldsager, bestaaende af 24 Guldtavler, der vare opfyldte med Hieroglypher — hvilke rimeligviis vare ganske uforstaaelige for dem — Brystplader, Vaaben osv. Men da de ikke havde Nøglen til at læse denne Billedskrift og ei heller havde Nogen iblandt sig, der var i Besiddelse af Oversættergaven, henviste Ammon dem til hans Konge og Prophet, Mosiah den Anden, der havde Seerstenen, ved hvilket Middel han kunde læse og udtyde skjulte Ting.

Mormons Bogs advarende Røst fra Jorden lyder nu gjennem Ammons Ord mod Alle, som formedelst deres egen Viisdom ville befatte sig med at afsløre Fremtidens Hemmeligheder. Han fremhæver, at Herren ene og alene tildeler Propheten og Seeren denne Gave, paadet Mirakler kunde blive udførte formedelst Tro.

Ammon og de, der vare med ham, forbleve saalænge iblandt Limhis Folk, at de havde tilstrækkelig Tid til at gjøre det bekjendt med den Lære, som forkyndtes, og den Aand, der raadede i Zarahemla, hvilket foraarsagede en gjennemgribende Forandring med Hensyn til Folkets Begreber og Anskuelser. Det, for hvilket en Abinadi havde udgydt sit Blod og en Alma opgivet som en haabløs Sag, lykkedes det disse dristige Eventyrere at udføre i en overordentlig kort Tid, idet de forestillede deres forhenværende Landsmænd og deres Efterkommere de timelige Fordele, de kunde blive deelagtige i ved at gjenforenes med det frie og lykkelige Folk i Zarahemla. Mange ønskede at blive døbte, hvilket Ammon imidlertid afslog, øiensynlig tilskyndet dertil af Aanden, men han foreholdt dem Nødvendigheden af først at blive udfriede fra Lamaniternes Aag, og det er derfor ikke at undres over, at man snart fandt en Gideon, formedelst hvis Planer de fik Leilighed til undvige fra deres Undertrykkere, og de Flygtende naaede lykkelig Zarahemla under Ammons Anførsel, hvor de igjen bleve optagne i deres gamle Stamme.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Journalistiken i Utah.

(Fra „Millennial Star.")

„Mormonismen" hensigter til Udbredelsen af alle nyttige Kundskaber, og det ikke alene i Henseende til den i Almindelighed saakaldte religiøse, men ogsaa i Henseende til den Oplysning, som kaldes verdslig. Strengt taget er der imidlertid iblandt de Hellige ikke nogen Forskjel med Hensyn til religiøse og verdslige Kundskaber; for dem er enhver Sandhed guddommelig. De mathematiske Sandheder ere ligesaavel fra Gud som de Lærdomspunkter, der meddeles formedest direkte Aabenbaring fra Himmelen, og det Samme er Tilfældet med enhver Sandhed, hvor den end findes.

De Helliges Attraa efter at udbrede nyttige Kundskaber lægges for Dagen paa mange forskjellige Maader. De talrige Folkeskoler, der ere blevne oprettede baade til Børns og Voxnes Undervisning, — de mange Forelæsninger, som holdes iblandt dem over forskjellige Emner, — deres Musikforeninger, lærde Skoler osv. ere tilstrækkelige Beviser paa, at det er „Mormonismens" Tendents at oplyse og forædle. Imidlertid er der ikke Noget, som tydeligere viser dette, end de Helliges Bestræbelser for at understøtte Pressen. Naar og hvorsomhelst deres Fjender have givet dem en kort Frist, have de altid udgivet et eller andet Tidsskrift til den evige og universale Sandheds Udbredelse. Hvorsomhelst de have opholdt sig saa længe, at de have havt Tid til at faae opført Skjul til deres Familier, ere de omhyggeligen opbevarede Typer bragte frem midt under Pøbelraseriet og de Forfølgelser og Uddrivelser, som de have maattet udholde, — Pressen er bleven sat i Gang, og de have begyndt at udgive Skrifter for at oplyse Verden om Sandheden.

Nu for Tiden kan Utah rose sig af flere interessante og godt redigerede Tidsskrifter. Deseret News er det ældste Blad oppe mellem Klippebjergene, og Kirkens Organ. Oprindelig var det kun et Ugeblad, men det har stedse mere og mere vundet Publikums Bifald, indtil det nu under Ældste George Q. Cannons duelige Redaktion er blevet til tre forskjellige Blade: Deseret Evening News, Deseret Semi-Weekly og Deseret Weekly News. Semi-Weekly Telegraph og Salt Lake Daily Telegraph, der begge redigeres og udgives af Ældste T. B. H. Steenhouse, ere ogsaa meget yndede, underholdende og belærende, og ere meget udbredte i alle de forskjellige Territorier i det store Vesten. The Juvenile Instructor, der redigeres og udgives af Ældste Q. Cannon og udkommer to Gange om Maaneden, er et illustreret Blad, der er til megen Nytte for de Helliges Børn, da dette Tidsskrift indeholder ypperlige Lærdomme i moralsk og religiøs Henseende samt fremstiller historiske Exempler, der ere værdige at efterligne.

Man har i længere Tid i Utah følt Nødvendigheden af et Tidsskrift for Literatur, Kunster og Videnskaber. Det glæder os at kunne meddele, at dette saa almindelige Ønske nu er blevet opfyldt, idet der er paabegyndt et Ugeblad under

Navnet The Utah Magazine, som redigeres og udgives af Ældste E. L. T. Harrison, og hvoraf det første Numer blev trykt den 17de Januar. Vi ønske, at dette Foretagende maa lykkes, og haabe, at dette interessante Skrift vil faae en udstrakt Udbredelse, saa at de smudsige og usædelige Blade, som fra de fordærvede Stæder i Østen have fundet Veien op til Utah, kunde blive fortrængte fra vort opblomstrende Territorium.

Ovennævnte Tidsskrifter blive alle trykte i Saltsøstaden. I flere af de Settlementer, som ligge længst borte fra Staden, udkomme desforuden skrevne Blade. Disse ere alle særdeles nyttige for de Steder, hvor de udgives, og vi haabe, at de med Tiden, eftersom Folkemængden tiltager, ville komme til at blive til virkelige og trykte Aviser.

Vi have nu netop modtaget det første Numer af „Our Dixie Times," der redigeres og udgives af Ældste Joseph E. Johnson, og udkommer i St. George i Washington County. Vi ønske Broder Johnson til Lykke med denne hans nye Redaktionsvirksomhed. Disse Tillæg til Literaturen i Utah ere nye Beviser paa de Helliges Fremvæxt og Velstand samt paa deres intellektuelle Fremadskriden.

Af Ældste George Goddards Brev vil det kunne sees, at i et Foredrag i Propheternes Skole anbefalede Præsident Young Indførelsen af det phoniske Alphabet, og at der fattedes Beslutning om at tilveiebringe Typer og de nødvendige Materialier til Trykningen af Skolebøger og andre Værker, der ere nødvendige til Ungdommens Underviisning. Denne Forandring vil upaatvivlelig foraarsage en stor og gjennemgribende Revolution i de Helliges Literatur, og vil paa en kommende Dag blive af vigtige Følger for hele Verden.

Vor Tro og vore Ønsker ledsage vore Brødre i alle deres Foretagender til de Helliges Vel og vore Medmenneskers Oplysning, og vi hilse med Glæde den sig nærmende Dag, da Mørke, Vankundighed og Overtro skulle være banlyste fra denne Jord formedelst Sandhedens evige og herlige Lys, som udstraaler fra Guds Throne.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 190.)

Nauvoolegionen indbefatter alle vore militaire Kræfter, hvilket vil sætte os istand til at udføre hele vor Militairpligt for os selv, og saaledes ville vi undgaae den vigtigste Anledning til at komme i Splid og Strid med Verden og til at blive undertrykt af samme. Dette vil sætte os istand til som et Folk at vise vor Hengivenhed for Staten og Folket ved at yde vor Bistand, hvorsomhelst den maatte udkræves, idet vi paa samme Tid vise, at vi underkaste os Landets Love og ere rede til enhver Tid til at gjøre, hvad vi kunne, for at sætte dem i Udøvelse.

„Staden Nauvoos Universitet" vil sætte os istand til at bibringe vore Børn Kundskaber, Videnskabelighed og Kunst i forskjellige Retninger. Vi haabe, at denne

Institution vil blive et Lys for Verden, og at den vil udsprede Kundskaber, der saavel ville bidrage til det Almindeliges Bedste som til at gavne enkelte Individer. Universitetets Bestyrelse vil have Overopsynet med Alt, hvad der vedkommer den offentlige Underviisning, lige fra Almueskolerne og indtil de høieste Læreanstalter, og den vil sørge for, at der bliver indsat dygtige Lærere i enhver Videnskabsgreen.

Denne Læreanstalt har alle de Forrettigheder som enhver anden Hoiskole her i Staten. Lovene for Universitetet og Legionen ere at betragte som et Tillæg til Stadens Love, hvorved disse blive fuldstændige.

Herren har styret det saaledes, at vi ikke alene møde Velvillie hos dem, vi leve iblandt, hvilke glæde sig over at see os i Besiddelse af de Rettigheder, som tilkomme et frit Folk, men vi kunne ogsaa berette, at flere af de fornemste Mænd i Illinois have lyttet til den Lære, vi forkynde, og have været Troen lydige samt glæde sig i samme, og blandt disse er John C. Bennett, General-Qvarteermester i Illinois. Vi omtale ham først, da han netop under Forfølgelserne i Missouri blev bekjendt med de Krænkelser, vi paa Grund af vor Religion maatte lide, medens vi vare i Staten. Hans Medfølelse for os vaktes, og hans Forbittrelse mod vore Forfølgere steg til det Høieste formedelst de Grusomheder, som udøvedes mod os, og paa Grund af den skjændige Krænkelse af Constitutionen og Lovene, som de gjorde sig skyldige i. Midt under deres Iver for at tilintetgjøre Sandheden sendte han os et Brev, i hvilket han tilbød os sin Bistand for at udfrie os fra vore Fjenders Hænder og igjen at forskaffe os vore Rettigheder. Naar vi blot vilde udpege Maaden, hvorpaa dette kunde iværksættes, vilde han gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt i saa Henseende. Han har været et Redskab til at forskaffe os Sikkerhed og friet os fra de Forfølgelser, med hvilke vi have været hjemsøgte af Authoriteterne i Missouri — samt fra de Fordringer, som de have stillet til os, ligesom han væsentlig har bidraget til vor Stads Privilegier, hvilke ville blive en stor Velsignelse for vort Samfund.

Dr. Isaac Galland har ogsaa været en af vore Velgjørere. Han eier en Strækning Jordeiendom i Nærheden af vor Stad og tillige en betydelig Deel Stadslodder. Han aabnede baade sit Hjerte og sine Hænder for os, og da vi vare Fremmede, gav han os Huusly og bød os velkomne, idet han deelte sin Overflod med os og overlod os sit Vaaningshuus, den pragtfuldeste Bygning i Omegnen, til Beboelse, og indskrænkede sig selv til en liden, ubeqvem Bolig. Han solgte os sine store Landeiendomme paa meget rimelige Betingelser og gav os lang Henstand med Betalingen, paadet vi kunde blive istand til at betale uden at sætte os i Forlegenhed, og siden har han modtaget Land som Betaling for det hele Beløb og har givet os Qvittering for samme. Foruden det første Kjøb have vi ogsaa tilbyttet os Jord for vor Landeiendom i Missouri til et Beløb af firsindstyve tusinde Dollars. Han er det Redskab, som Herren har brugt til at berede os et Hjem, da vi vare blevne drevne fra vore Arvelodder, idet han havde givet ham Raadighed over en saa vidt omfattende Strækning Land, ligesom han havde virket paa hans Hjerte, saa at han var villig til at bruge det, der var ham anbetroet, til at fremme Guds Hensigter. Da han er en Mand med udstrakte Kundskaber og store Talenter samt har opnaaet megen Berømmelse som Forfatter, har han helliget sine Evner og sin Indflydelse til vort Forsvar.

Efterat han saaledes med Iver havde

arbeidet for vort Vel, gjorde han et nøie Bekjendtskab med Mange iblandt vort Folk. Han kom til Overbeviisning om, at vi forfulgtes af samme Aarsag som de fordums Hellige, og efterat han havde undersøgt den Læree, vi forkynde, adlød han samme ved at lade sig døbe, og er nu bleven meddeelagtig i vore Lidelser, og „har valgt hellere at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nydelse."

Desuden ville vi anføre følgende Navne: General James Adams, Forhørsdommer i Sagamon County, Dr. Green fra Shelby County, R. D. Foster og Sidney Knowlton fra Hancock County og Dr. Knight fra Putnam County i Indiana; derhos have mange agtværdige og høitstaaende Mænd i Samfundet samt næsten alle de gamle Beboere i Omegnen været paa vor Side. Vi omtale dette for at opmuntre de Hellige, og for at de kunde see, at de Forfølgelser, vi have lidt i Missouri, kun have været en Indledning til Sandhedens og vor hellige Regions glimrende Seier.

Paa Grund af den venlige Forekommenhed, som Beboerne i Illinois saa samdrægtigen have viist imod os, — det særdeles Held, der har fulgt os her, — de Fordele, som dette Sted i enhver Henseende frembyder — og i Betragtning af Nødvendigheden af de Helliges Indsamling, ville vi indtrængende raade de Brødre, der glæde sig i Zions Velfærd og ønske, at dets Staver skulle blive styrkede og dets Snorer forlængede, at komme og forene sig med os i det herlige og ophøiede Værk og sige med Nehemias: „Vi, hans Tjenere, ville staae op og bygge." Det kunde maaskee neppe ansees for nødvendigt at lægge denne Sag saa alvorlig paa de Helliges Hjerter, da dens Vigtighed maa være indlysende for Enhver, men som Vægtere for Israels Huus og som Hyrder for en Hjord, der er adspredt over hele Landet — og paa Grund af vor Ængstelighed for de Helliges timelige og evige Vel samt vort inderlige Ønske at fremme vor Guds Hensigter, hvortil vi ere blevne kaldte, føle vi os tilskyndede til at indskjærpe dette Anliggende, og vi ville derfor alvorligen tilraade de Hellige at komme hid; dette er Herrens Ord og henhører til det store Sidste-Dages Værk. Det er sandt, Indsamlingen har hidindtil paa Grund af ugudelige Menneskers Ondskab været forbunden med de grusomste Forfølgelser og meest oprørende Scener, men vi haabe, at disse Trængselsdage nu ere forbi, og paa Grund af vor Statsregjerings Frisindethed haabe vi en Fred og Begunstigelse, som vi hidindtil ikke have erfaret siden Kirkens Oprettelse, og menneskeligviis at dømme kunne vi ikke danne os noget Begreb om den Lykke, som venter os. Det er kun formedelst en fælles Samvirken og vore forenede Bestræbelser, at vi kunne udføre det Hverv, som er os anbetroet med Hensyn til det store Sidste-Dages Værk, hvilket vi ikke kunne, saalænge vi leve adspredte og fjernt fra hverandre, men hvis vi forene os for i Samdrægtighed at arbeide for at fremme Guds Hensigter, ville baade timelige og aandelige Velsignelser blive os tildeelte i et rigeligt Maal; derom kan der ikke være mere end een Mening.

De store timelige og aandelige Velsignelser, som altid ere Følgen af Trofasthed og en eendrægtig Samvirken, kunne aldrig opnaaes, naar Alle arbeide hver for sig. Historien fra enhver foregaaende Tidsalder beviser nøksom dette. Uden at tale om de timelige Velsignelser gives der ikke nogen anden Maade, hvorpaa de Hellige kunne blive frelste i de sidste Dage, hvilket de hellige Propheters Vidnesbyrd klarlig beviser, thi der er skrevet: „De skulle komme fra Østen og samles fra

Vesten; Norden skal give hid, og Syden skal ikke holde tilbage. Guds Sønner skulle komme langtfra, og hans Døttre fra Jordens Ender."

Tillige stemme alle Propheternes Vidnesbyrd overeens deri, at de Helliges Indsamling maa finde Sted, førend Herren kommer „for at tage Hevn over de Ugudelige," og „for at blive forherliget og beundret af dem, som adlyde hans Evangelium." Den halvtredsindstyvende Psalme, første til femte Vers inklusive, beskriver denne store og majestætiske Begivenhed:

„Den stærke Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Udaf Zion har Herren aabenbaret den fuldkomne Skjønhed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelen ovenaf og ad Jorden for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som have gjort Pagt med mig formedelst Offer."

Vi kunne anføre mange flere Skriftsteder, men da vi troe, at de Hellige ere godt bekjendte med samme, ville vi undlade at gjøre det.

Vi ønske, at de Hellige skulle forstaae, at naar de komme hid, maae de ikke vente, at Alt er Fuldkommenhed, Samdrægtighed, Fred og Kjærlighed. Hvis de nære saadanne Tanker, ville de upaatvivlelig blive skuffede, thi her ere Mennesker, ikke alene fra forskjellige Stater, men endog af forskjellige Nationaliteter, og omendskjøndt de ere Sandhedens Sag hengivne, have de dog mange Traditioner og Fordomme at bekjæmpe, og følgelig udkræves der Tid, forend alt dette kan overvindes. Desuden gives der Mange, som snige sig ind her og søge at bringe Tvedragt, Splid og Had ind iblandt os for derved at skade de Hellige. Dette maae vi finde os i, og det vil i en større eller mindre Grad vedblive saaledes, indtil „Loen bliver renset" og „Avnerne opbrændte." De, som komme op til dette Sted, bør komme her med det faste Forsæt at ville holde Guds Bud, og ikke lade sig anfægte af det, som vi have omtalt, og da vil Alt være vel med dem; den himmelske Kundskab vil blive dem meddeelt, og tilsidst ville de komme til at see Ansigt til Ansigt og glæde sig i den fulde Nydelse af den Herlighed, som er opbevaret for de Retfærdige.

For at opføre et Tempel for Herren vil der udfordres store Anstrengelser fra de Helliges Side, for at de kunde bygge et Huus, som kan blive antaget af den Almægtige, og i hvilket hans Magt og Herlighed kan vise sig. Derfor bør de, som ere beredvillige til at opoffre deres Tid, Talenter og Eiendom til Guds Riges Fremme og for Sandhedens Sag, byde deres Hjem og behagelige Opholdssteder Farvel for at hjælpe til med det store Sidste-Dages Værk og for at blive meddeelagtige i de Helliges Trængsler, paadet de tilsidst kunde blive deelagtige i deres Seier.

Vi ønske ligeledes, at det skulde blive rigtig forstaaet, at vi ikke ønske noget andet Privilegium end det, som tilkommer enhver af vore Medborgere, uanseet deres religiøse Anskuelser, og derfor ville vi sige til Alle, der ikke ere af den samme Tro som vi: Lad alle, der ønske det, komme hid og nedsætte sig paa dette Sted eller i Omegnen, og vi ville hilse dem velkomne som Medborgere og Venner, og vi ansee det ikke alene for en Pligt, men for et Privilegium at gjengjælde den Forekommenhed, som er bleven os beviist af velgjørende og kjærligsindede Borgere i Staten Illinois.

Joseph Smith. Sidney Rigdon.
Hyrum Smith.
Kirkens Præsidentskab.
Nauvoo, den 15de Januar 1841.

Fredag den 15de.

Jeg publicerede Følgende i „the Times and Seasons“: Ældste Orson Hyde og John E. Page ere blevne underrettede om, at Herren ikke er tilfreds med dem (i Særdeleshed med Hensyn til E. Page) og de ere blevne anmodede af det første Præsidentskab om at paaskynde Reisen til deres Bestemmelsessted.

Søndag den 17de.

Ældste Brigham Young prædikede i to Forsamlinger i Musikhallen i Liverpool.

Mandag den 18de.

Ældste B. Young og W. Richards begyndte en Revision af Mormons Bog og skrev en Indholdsliste til den engelske Udgave.

Tirsdag den 29de døbte Ældste Amos Fielding ni og tyve Personer ved Newcastle-upon-Tyne i England.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Fra Norge indløbe fremdeles Meddelelser om store Ulykker, foraarsagede ved Sneeskred.

Sverrig. Ifølge et Telegram fra Lehnsstyrelsen i Wenersborg til den svenske Regjering er der den 15de f. M. udbrudt Arbeider-Uroligheder ved Trollhättan ved den Rosendals Fabrikers Actieselskab tilhørende Papirfabrik. Anledningen dertil var, at Actieselskabet havde nedsat Løningerne. Klublocalet blev ilde tilredt, og Forvalteren blev mishandlet. Der blev indledet Undersøgelse. 50 Mand af Vestgötadahls Regiment blev samme Dag sendt dertil under Lieutenant Nycanders Commando.

Frankrig. En heftig Storm har den 8de f. M. raset i Paris og Omegn. Efter Moniteurens Meddelelser derom synes det at have været en sand Orkan. I Luxembourg-Haven blev en stor Mængde Træer mere eller mindre beskadigede, ja adskillige endog oprykkede med Rode. Paa Boulevard St. Michel blev en Trillebør løftet over sex Fod iveiret og slynget saa voldsomt ned mod Jorden, at den knustes, og at den Mand, der kjørte med den, fik Contusioner paa forskjellige Steder af Legemet. Nedfaldende Tagsteen førtes undertiden tvers over Gaderne, og Mange kvæstedes deraf. Ikke saa Skilderhuse blæste om, og det Samme var paa Boulevard Prince-Eugene Tilfældet med en Træbygning, i hvilken der blev forevist et Panorama. I Rue St. Lazare blev en Kudsk af den voldsomme Blæst kastet til Jorden fra Bukken paa sin Vogn, og i Rue des Minimes faldt der en saadan Regn af Tagsteen, at saagodtsom samtlige Vinduesruder knustes i flere Huse. Paa Seinen var der, som Moniteuren siger, en saa voldsom Søgang, at man kunde have antaget Floden for en Arm af Havet.

Fra Paris skrives til „Leipziger Zeitg.“: „Der er endnu bestandig megen Tale om den store militaire Virksomhed, som for Tiden hersker i hele Frankrig.

Banegaarden i Marseille har nu allerede i flere Maaneder været opfyldt med Kanoner og Kugler af enhver Art, som expederes til Toulon; sammestedsfra affendes der store Fourageforraad til Leiren ved Sathonay, og Krigsmateriel transporteres til Landes Nord- og Østgrændse. Der forsikkres endvidere, at Regjeringen har taget Forholdsregler for at tilveiebringe den størst mulige Indførsel af udenlandsk Korn. Alle de franske Krigshavne ere næsten overfyldte med Korn, saa at Frankrig i denne Henseende er sikkret imod alle Eventualiteter."

Italien. Vesuv har den 4de f. M. om Aftenen viist en pragtfuld Eruption. Store Lavastromme omgave Bjerget med et Ildbelte og væltede sig ned imod Crocelle og Ginestre. Af Krateret opsteg Ild; ved Siden deraf syntes store Rogsoiler at antyde en ny Aabning i Bjerget. Professor Palmieri vil have opdaget, at de vulcanske Eruptioner staae i et bestemt Forhold til Maanens forskjellige Phaser.

Amerika. I Mexiko har man den 19de Februar opdaget et Mordattentat mod Juarez; flere Udlændinge og Officerer ere i denne Anledning arresterede. Det hedder, at Juarez vil aflægge et Besøg i Washington. — I la Union (Central-Amerika) har der fundet flere Jordskjælv Sted. — Choleraen raser meget stærkt i Buenos Ayres og har ogsaa viist sig i Montevideo. — Paa St. Thomas vedvare Jordrystelserne, og ligeledes forekommer endnu enkelte Tilfælde af Cholera.

Ifølge „Times“ er der i Venezuela forefaldet en ny Revolution, der giver et trøstesløst Billed af Landets indre Forhold. Der var udbrudt et Mytteri i Armeen, og Folket havde adsplittet sig i stridende Parter. Marskal Falcons Cabinet var opløst, Falcon selv forladt og hjælpeløs flygtet til Caracas, og Krigsministeren havde med Skatkammerets Indhold, forsaavidt han havde kunnet faae fat deri, samt med de faa Tropper, der vilde følge ham, skyndt sig ind i det Indre af Landet.

Blandinger.

Den nye preussiske Granat-Riffel. I en Beretning til Times fra Berlin hedder det, at den afdøde Dreyses sidste Opfindelse har været det nye Granatgevær, som skal omdeles til flere preussiske Fusileer-Regimenter. Dette Vaabens physiske og moralske Virkning skal overgaae Alt, hvad man hidtil har kjendt. Kuglen veier 88 Grammer, er 53 Millimeteres lang, huul og fyldt med en Krudtladning af 2½ Grammers Vægt. Den exploderer med stor Sikkerhed, hvor den rammer, slynger sine Stumper i alle Retninger og skal anrette tre Gange saa megen Skade, som en sædvanlig Kugle. De nye Riflers Caliber er 21 Millimeteres. — I samme Skrivelse til Times er der Tale om de riflede Bagladnings-Morterer, som ere foreslaaede af den preussiske Artillericommission. De ere 6½ Fod lange og kunne bringes til en Elevation af 75 Grader. Der forsikkres, at de skyde ligesaa sikkert som de sædvanlige riflede Kanoner, hvorved de blive af største Betydning ved Beleiringer eller endnu mere i Kamp imod Pandserskibe, da Kuglen vil falde næsten lodret ned paa Dækket.

Oliens Indvirkning paa høi Sø. Capitainen paa et Hvalfangerskib skriver til „New York Herald“: Jeg har pløiet Søen i tyve Aar og i ti af disse været Skibsfører. I denne Tid har jeg to Gange frelst mit Skib ved at „olie Havet.“ Naar Capitainen paa et Skib ikke kan komme fri af en Storm, eller naar hans Skib uden at kunne seile maa kjæmpe med Stormen, saa skal han, hvis han har Olie ombord, helde 2 a 3 Gallons ud over Skibets Side. Dette vil til Luvart skaffe smult Vande, og han maa da vedblive langsomt at lade Olien dryppe. Saasnart Søerne komme i Berørelse med Olien, brydes de, og saalænge der flyder Olie for Skibet, har det smult Vande. I Aaret 1864 mistede jeg i den heftigste Storm, som jeg nogensinde har oplevet, alle mine Seil og derpaa Roret, og jeg er overbeviist om, at mit Skib ikke vilde have kunnet holde sig over Vandet en Time, hvis jeg ikke havde havt Olie ombord. Fem Galloner Olie holdt ud for mig i 56 Timer, og dette frelste Skib, Ladning og Mandskab. Skibe af stor Drægtighed bør altid have to Jernbeholdere ombord paa 40 Galloner Stykket, en paa hver Side, og med Tappen indrettet saaledes, at man hurtigt kan faae Olien til at flyde ud deraf. Smaa Skibe have Nok af mindre Beholdere paa ti Galloner, og Skibsbaadene burde have Beholdere paa 5 Galloner, for at de, hvis Skibet skulde kæntre eller brænde, ogsaa i Nødsfald kunde dæmpe Bølgerne. Naar et Skib har saadanne Oliebeholdere ombord og en dygtig Capitain — en Mand, der kjender Stormenes Love og forstaaer at styre sit Skib midt ud af Stormen — vil der ikke mere være Tale om, at et godt Fartøi kan synke tilsøes, og der vil da ikke mere gaae saamange Menneskeliv og saamange Millioner tabte.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.